

MIJN BOEK

Twaalf jaar na de dood van haar jongste broer schreef **LARA TAVEIRNE** (41) *Wolf*, over zijn reis naar het einde van de nacht.

nam de trein naar Lapland en is in hevige vrieskou in een donker bos gaan liggen, zijn dagboek met een touw aan zijn lichaam gebonden – was onderdeel van het laatste verhaal dat hij had bedacht.

Pas tien jaar later ben ik dat dagboek echt gaan lezen. Ik voelde zo een weerstand daartegen! Claustrofobische gedachten en angsten maakten zich van mij meester, ik wilde daar niet naartoe. Door het te bekijken vanuit schrijversoogpunt kon ik ontsnappen aan het zware. Dat dagboek – hij schreef het in een Moleskine-opschrijfboekje – had alle elementen van een goed verhaal: een dreigend begin, een reisverslag, er staan grappige scènes in en hoewel je bij regel één al weet hoe het afloopt, blij je hopen dat hij toch van gedachten zal veranderen. Achteraf denk ik: ik had meer mijn best moeten doen mijn broer te laten zien wat het leven nog in petto kan hebben. Ik wilde dat ik mijn eerste boek eerder had geschreven: kijk dan, het kán, schrijver worden.

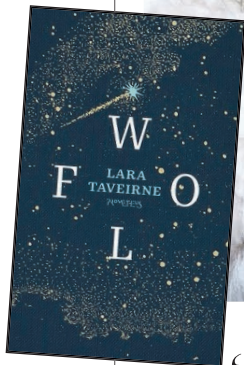
Afgesloten heb ik het niet, dat wil ik ook niet. Dat was ook niet het doel van dit boek. Wolf blijft voor altijd een rol spelen in mijn leven. Daarom vertel ik veel over hem, ook aan mijn kinderen. Mijn zoon is nu vijftien en zei laatst: ‘Je praat zoveel over je broer dat ik soms vergeet ik dat hij dood is.’
→ *Wolf* verschijnt bij uitgeverij Prometheus € 22,99

Ik ben fictieschrijver met grote bewondering voor het schrijfambacht. In België sta ik bekend als fel tegenstander van autobiografische fictie. Gemakzucht, vond ik altijd. Een echte schrijver verzint een verhaal: een opbouw, een geloofwaardig plot. Aan de andere kant, in mijn éigen leven was ook iets ongelooflijks voorgevallen...

Mijn neiging om van het bestaan een verhaal te maken had mijn broer Wolf, een nakomertje, ook. Hij droomde ervan schrijver te worden en schreef al van jongs af aan; geen losse kriebels, maar meteen hele romans. Hij had een unieke kijk op dingen en wist die mooi te vertellen. Ik mocht als grote zus – ik ben tien jaar ouder dan hij – zijn werk nakijken en ik voel mij daar nog steeds zeer vereerd over.

Ik heb nog een broer en twee zussen: toen wij in de puberteit zaten, kwamen wij 's ochtends thuis van een nacht doorhalen en dan zat Wolf daar in zijn eentje aan de ontbijttafel zijn cornflakes te eten. Terwijl wij grote verhalen hielden over waar we geweest waren en wie met wie verkering had, liet hij ons het leeuwenmasker zien dat hij op de kleuterschool had gemaakt. Hij moet zich toen al eenzaam hebben gevoeld.

Ondanks het leeftijdsverschil hebben wij Wolf altijd betrokken in ons leven; toch heeft geen van ons gezien dat het niet goed met hem ging. Op een dag in 2012, hij was achttien, verliet hij zijn studentenkamer en verdween. Zes maanden was hij vermist, toen kwam het bericht: hij is gevonden!
De manier waarop hij stierf – hij

‘Pas tien jaar later durfde ik zijn dagboek te lezen’

TEKST ANNET DE GROOT FOTO SASKIA VAN DE STICHELE